

τέψη κανείς τι σκέπεται τις μακρές ώρες της σιωπής της... 'Αν της έκανε κανείς αυτή τη χαρά ; 'Αν της έδινε κανείς την ημεδαύτη της συζυγικής ζωής, την πλάνη της αγάπης. Δέ θα είταν μία εύγενής έλεημοσύνη να κάνει κανείς αυτή τη μικρούλα ψυχή να είνε ευχαριστημένη και να φαντασθί πως ζήσῃ ; 'Αν έδοκίμοσα ; Θά έπαίτα μία φιλανθρωπική κορφιά !...

— Άχαρνα, μιά ιδέα του ήθελε :
— Καί αν δέν πεθάνη ;
— Ρώτησα τὸ γιατρό της.
— Είνε χαμένη ! εἶπε ὁ γιατρός. Καμμιά ελπίδα. Τὸ πολὺ πολὺ τρεῖς μῆνες ζωῆς.
— Ἐμπρός ! εἶπε ὁ Ζάκ. Αὐτὴ θά εἶνε χωρίς ἄλλο ἢ κολλίτηρ πράξη τῆς ζωῆς μου.

Πῆγε καὶ βόηκε τὴ μητέρα της καὶ τῆς ζήτησε τὸ χεῖρ τῆς Λούσα. Ἐκείνη στῆν ἀρχὴ τὸν πήρε γιὰ τρελλό, μιά, στίς παρατήρησεις της, τῆς ἀπάντησε :

— Τὴν ἀγαπῶ...
Κ' ἐπροσέθεσε :
— Εἶπὸς βεβαίᾳ γιὰ τὴν εὐκρίνεια καὶ τὴν ἀγαθότητα τῶν προσθέσῶν μου, γιὰ εἶμαι πλῆσιος καὶ δὲ θέλω διόλου προικῶ... 'Αν κόναυ μιά τρέλλα, αὐτὴ δέν κάνει κακὸ σὲ κανένα. Μὰ εἰς δοῦμε πρῶτα ἂν πρόκειται περὶ τρέλλας ;

Καὶ τῆς ἀνέφερε παραδείγματα θεραπειῶν ἀπιστευτῶν.

Μίλησε εὐλόγητα. Σύνηψε μέσ' στῆν καρδίᾳ τῆς μητέρας ἕνα ὑπόλειμμα ἐλπίδος.
— Ἐπιτέλους, εἶπε, δέν εἶμαι διόλου βάνουσος καὶ θά μεταχειριστῶ τὴν κόρη σας σὲ μιά μικρούλα ἀδελφὴ ἀφροσύνη. Θά εἶμαστε τότε δύο ποὺ θά τὴν ἀγαποῦμε μαζὶ καὶ θά τὴν περιποιούμεθα ὁσομικροῦμε καλλίτερα, αὐτὸ εἶνε ὄλο !

'Η μητέρα δέχτηκε μὲ χαρὰ καὶ ἀγωνία.

Στὰ πρῶτα ἐρωτικὰ λόγια ποὺ εἶπε στῆ Λούσα, τὰ μάτια της ἔλαμψαν ἀπὸ χαρὰ.
— Μὰ λοιπόν, δέν εἶνε βέβαῖο πως θά πεθάνω ;

— 'Η ἀπόδειξις ὅτι τίποτε δέν εἶνε βέβαῖο, ἀγαπημένη μου Λούσα, εἶναι οὗ θέλω νὰ γίνῃς γυναικῶ μου. Ἐγὼ εἶμαι πολὺ λογικός κ' ἂν ἤξερα ὅτι θά μ' ἀφῆσες σὲ λίγο θά δημιουργοῦσα μόνος μου γιὰ τὸν ἑαυτὸ μου μιά τόσο μεγάλῃ θλίψη ; Θά ζήσεις γιὰ σ' ἀγάπα.

'Η Λούσα βόηκε αὐτὴ τὴ δικαιολογία ἀπλῆ. Σὰς εἶπα ὅτι ὁ Ζάκ διετηρεῖτο ἀρεκτὰ καλὰ καὶ οὐ στίς καλές ὥρες φαίνονται ἀρεκτὰ νέος ;

'Επὶ ἕνα μῆνα, κάθε πρωὶ ἔφερνε Λουλουδιὰ στῆ μνηστῆ του, ὥρες δόλοκληρες κουβέντιασε ἐρωτικὰ μαζί της. 'Η Λούσα, λάμποντας ὅλη, ἔκανε χίλια σχέδια. 'Ο Ζάκ εἶχε τὴν ἱκανότητα νὰ τῆς ἀντιλέγει κάθε καὶ νὰ τῆς θυμῶναι μερικὲς φορές, ἀκριβὸς γιὰ νὰ τῆς δείχνει ὅτι δέν τὴ θεωροῦσε σάν ἀρρωστὴ καταδικασμένη νὰ πεθάνη καὶ τῆς ἔκανε ὅλες τῆς τίς ἰδιοτροπίας.

'Ο Ζάκ ταξτοποίησε τὸ νυφικὸ θάλαμο. Ἐντυσαντοῦς τοίχους μὲ μετῆδια χρώματος μὲθ' ἑρὸς τὸ τριανταφυλλοὶ καὶ μὲ μαλακὲς μουσελίνας τῶν Ἰνδιῶν. Λεπτές γυρλάντες τεχνητῶν δακνίδων κρατοῦσαν τὰ παραπέτασματὰ γύρω ἀπὸ τὰ παράθυρα καὶ τίς κουρτίνες τοῦ κρεββατιοῦ, ἐνὸς κρεββατιοῦ ὄχι πολὺ μεγάλου, ποὺ μόνο σκεδὸν χωροῦσε μιά νέα κόρη. Κι' ὅλη ἡ ἀμαρην, ὅμοια μ' ἕνα ρεποζουάρ, ἔδινε τὴν ἐντύπωσιν πως θά εἶταν ἔτσι στολιωμένη γιὰ ἄ λίγο κ α ἰ ρ ὀ.

Ἐκεῖ, μετὰ τὴν τελευτὴ τοῦ γάμου ὀδήγησε τὴ Λούσα, πὸ λευκὴ ἀπὸ τὸ λευκὸ τῆς φόρεμα κ' ἀπὸ τάνθη τῆς πορτοκαλιάς καὶ σκεδὸν ἐτοιμοθάνατη.

Τὴν πήρε στὰ γόνατὰ του καὶ τὴν ξέντησε στὰ οἰγὰ οἰγὰ. Ἐτρεψε ὅλη κ' ἕνα ἔλαφο ἄσθημ τὴν κατεῖχε. Ἐίχε περάσει τὰ χεῖρα τῆς γύρω ἀπὸ τὸ λαμὸ του καὶ τὸν κοιτοῦσε μ' ἔκσταση, μέσα σὲ μιά λήθη τῶν πάντων. Κ' ἐκείνος, νοιώθοντας ἀπάνω του αὐτὸ τὸ τόσο ἀνάλαφο κορμῶκι, τὸ τόσο λιγρὸ, καμωμένο, ἀπὸ τὴν ἄλγη ὄλη, αὐτὸ τὸ κορμὶ ποὺ θά ἔξατμιζότανε σὲ λίγο ἀνὰ ὄπτασια, εἶχε καταληφθεῖ ἀπὸ μιά ἀτέλειμη τρυφερότητα τὸν φάνηκε πως εἶταν ἡ «μικρούλα του κόρη» ποὺ τὴν κρατοῦσε σφιχτὰ στῆν καρδίᾳ του. Δέν ἐτόλμησε νὰ νὰ τὴ φιλήσῃ στὰ χεῖλη. Καὶ ὅταν τῆς πέρασε τὴ μακριὰ σφιχτὰ τὴν κεντημένη μὲ δαντέλλες καὶ γαλάσιες ταινίες, τὴν ἔφερε στὸ κρεββατὶ τῆς σάν ἕνα παιδάκι.

Πέρασε τὴ νύχτα καθισμένος κοντὰ τῆς καὶ κρατῶντας τῆς τὸ χεῖρ.

Μιά βδομάδα πέρασε ἔτσι. Τὴν ὄδοον μέρα, μιάν ὥρα πρὶν νὰ πεθάνῃ, ἡ Λούσα εἶπε στ' αὐτὸ τοῦ Ζάκ :

— Φίλε μου, ποὺ φαίνεται πως σὲ λίγο θά φύγω. Ἄλλὰ δέν εἶμαι πολὺ, πολὺ δυστυχισμένη... Ξέρω πως θά μὲ θυμῶσθε πάν-

ΤΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΤΗΣ ΦΥΣΕΩΣ

— Η ΨΥΧΗ ΤΩΝ ΖΩΩΝ —

Ζῶα ποὺ ἐλατρεύθησαν καὶ ἄλλα ποὺ κατεδικάσθησαν. — 'Η ἄλεπού... δεσποτῆς !. — Τὶ λέγει ἕνας Μωσαϊκὸς νόμος. — Βασίλεις χειρότεροι ἀπὸ τὰ ζῶα.

Εἶναι γνωστὸν ὅτι στοὺς ἀρχαίους χρόνους τὰ ζῶα ἐλατρεύθησαν, ἰδίως εἰς τὴν Αἴγυπτον καὶ τὴν Φοινίκην. Οἱ λαοὶ αὗτοι καὶ ἰδιαιτέρως τελετὰς ἔχον καθιερωσέναι πρὸς τιμὴν ὀφρομένων ζῶων. Τὸ περιεργὸν εἶνε ὅτι καὶ κατὰ τὸν Μεσαίωνα, τὸν χριστιανισμὸν ἄλλὰ σκοτεινὸν καὶ γεμάτον διαισθητικῆς, βροκόμοι ἀναλόγους τελετὰς. Στὸ Παρίσι περιέφεραν στοὺς δρόμους μὲ θρησκευτικὴν πομπὴν μιάν ἄλεπού. Ἐντυναν τὸ πονηρὸ τοῦτο ζῶον μὲ ἱερατικὰ ἄμφια, τοῦ ἔβραζαν στὸ κεφάλι μιά δεσποτικὴ μίτρα καὶ ἔτσι τὸ ἐπήγαναν ἐν μέσῳ τῶν κλήρων ! Εἰς μικρὰν ἀπόστασιν, πρὸ τῆς ἀποῦς, ἔβραζαν καὶ μερικὲς κόττες, τοῦτο δὲ ἐγένετο ἀφορμὴ νὰ ἐξαχθῇ γιὰ μιά στιγμὴ ἡ ἄλεπού τὸ ἀρχιερατικὸν σῆμα τῆς καὶ νὰ χυμῆθῃ στίς κόττες. Ὁ Βασίλειος Φίλιππος ὁ Ὁραῖος εὐφραίνετο μὲ τὴν τελετὴ αὐτῇ, ἡ ὁποία ἐρεξέλευε τὸν κλήρον.

'Ἄλλ' ἂν τὰ ζῶα ἔχον τέτοια δικαιώματα στῆν κοινωνία τῶν ἀνθρώπων, εἶχαν ὅμως καὶ καθήκοντα ἀπέναντι αὐτῆς. Ἐὰν παρῶναινα ταῦτα ἐπιμεροῦντο ἀσυνήρως ἀπὸ τὸν Πανικὸ Νόμο.

Ἐνας νόμος τοῦ Μωυσοῦ λέγει «'Αν ἕνα βῶδι σκοτώσῃ ἄνθρωπον μὲ τὰ κέρατά του, τότε λιθοβολεῖται καὶ κανένας δέν τρώγει ἀπὸ τὸ κρέας του. Ἐν δὲ ὁ κύριος τοῦ βῶδοῦ εἶχε γνώσιν τῶν ἐπικινδύνων αὐτῶν ὀρῶν τοῦ ζῶου του, συμβῆ δὲ θάνατος ἀνθρώπου, τότε τὸ μὲν βῶδι λιθοβολεῖται, ὁ δὲ κύριος του καταδικάζεται εἰς θάνατον». Τὸ «Λευιτικὸν» ἀναφέρει ὅτι μιά φορὰ, ἕνας γαῖδαρος καὶ μιά γίδα κατεδικάσθησαν εἰς θάνατον, διότι ἔγιναν ἀφορμὴ νὰ θανατωθοῦν ἄνθρωποι.

Οἱ Ἀραβες ἐκάθρψαν ἐπάνω σὲ κορμὸν δένδρου ἐκεῖνα τὰ λεοντάρια ποὺ ἐφαγαν ἄνθρωπον, γιὰ παραδειγματισμὸ τῶν ἄλλων λεόντων. Ἀράπικο μυθολόγιο !

Στὸν Μεσαίωνα ἄρχισαν νὰ δικάζονται τὰ ἐγκληματοῦνα ζῶα. Στὴν ἐποχὴ Φραγκίσκου Α' ἔβραζαν καὶ δικηγόροι γιὰ νὰ υπερασπίσῃ τοὺς τετραπόδας κατηγορουμένους. Ἐναφῆρεται μιά τέτοια δίκη κατὰ τὴν ὁποίαν ἕνας δικηγόρος υπερασπιστοῦσε τίς κάμπιες καὶ τοὺς ἀρουραίους ποὺ ἔχον καταφάγει τὰ σκαρτὰ. Οἱ χωρικοὶ ἦσαν παρόντες ὡς ἀντίδικοι. Ἐνας δικαστῆς, στὸ Τρουανεῖ τῆς Γαλλίας ὀνόματι Ἰωάννης Μιλὸν ἐξέδωκε τὴν ἀκόλουθον ἀπόφασιν τὴν 9ῃ Ἰουλίου 1516.

Ἐ'Ακούσαντες τοὺς χωρικοὺς τῆς Βιλόρ, διεξελθόντες τὴν δικαιοσύνην, καὶ ἔχοντες ὑπ' ὄψιν ἀμφοτέρω τὰ ἐνδιαφερόμενα μέρη, διὰ ταῦτα ἀποφασίζομεν καὶ διατάσομεν ὅπως αἱ Κ α μ π α ἰ ἀποσυρθῶν ἀπὸ τοὺς ἀγροὺς ἐντός ἑξ ἡμερῶν ἀπὸ τῆς σήμερον ἐν περιπτώσει παρακοῆς κηρύσομεν αὐτὰς ἀφορισμένας καὶ κτηραμένας.»

Ἐγκληματοῦν ἐν γνώσει τὰ ζῶα ἡ ἄπλω ἐξ ἐνοκίτου. Ἐ ἐπισημὴ παραδέχεται καὶ τὰ δύο. Ὑπάρχουν ζῶα μετὰ τῶν βοδιῶν, τῶν ὄνων, τῶν ἱππων ποὺ εἶνε γεμάτα κακίαν, ἀπαράλλατα ὅπως σὸ ἀνθρώπινον γένος. Ἐ ἱστορία τοῦ Νέρωνος, τοῦ Διοκλητιανοῦ, τοῦ Καλλιγούλα εἶνε γεμάτη κακοουργίας. Ὁ Μέγας Πέτρος τῆς Ρωσίας χροῖν διασεκτάσους ἀπεκεφάλισε ἡ ἔβρασαντε πολλοὺς καταδικώσους. Φίλιππος ὁ Β' τῆς Ἰσπανίας εὐχαριστοῦ νὰ πυροβολῇ ἐναντίον τοῦ τυχόντος διαβάτου ἡ νὰ κόβῃ χεῖρα καὶ πόδια γιὰ νὰ βλέπῃ τὸ αἷμα. Πολλές κυρίες τῆς Ρωμαϊκῆς ἐποχῆς ἐνοιωσαν μεγάλῃ εὐχαρίστησιν νὰ μῆγνον χροστές καφίτες στοὺς μαστοὺς δυστυχισμένων υπηρετριῶν, σκλάβων κλπ.

'Ἄλλ' ἔς ἐπανάβωμεν εἰς τὰ ζῶα. Μερικὰ ἐξ αὐτῶν ἐγκληματοῦν ἀπὸ ἐξέλας, γιὰ τὴν τροφὴν τῆς. Ἐνας σκύλλος ποὺ εἶδε τὸν ἀφέντην του νὰ τοῦ μοιράζῃ τὴν τροφὴν μ' ἕνα χοῖρο, τόσο ἐμίσσησε τὸν νεοφερμένον τοῦτον σύντροφόν του, ὅσοι μὰ μὲρα ἔσπασε τὴν ἀλυσίδα μὲ τὴν ὁποίαν ἦτο δεμένος καὶ κατεσπάρωσε τὸν χοῖρον.

τοτε, πάντοτε... Καὶ ζάρη σὲ σένα μπόρεσα νὰ γνωρίσω ὅπως οἱ ἄλλες γυναικες, τὴν εὐτυχία νὰ γίνω σύζυγος καὶ μπόρεσα νὰ πῶ «ἀγαπημένη μου»!

Ὀλη τὴ βδομάδα μετὰ τὸ γάμο ὁ Ζάκ τὴν εἶχε περάσει καθισμένος στὸ προσκέφαλο τῆς ἐκτός ἀπὸ μιά νύχτα, ποὺ βλέποντας τὴν χειρότερα ἐκπλῶθημε ντυμένους στὸ πλευρὸ τῆς γιὰ νὰ τῆς συγκατῇ τὸ κεφάλι καὶ νὰ τὴ νανουρίξῃ.

'Ο Ζάκ γέρασε πολὺ ὑστερ' ἀπ' αὐτὴν τὴν περιπέτειαν. Μὰ αὐτὴ τὸν ἔκανε νὰ νοιώσει γιὰ πρώτη φορὰ, ὀλόκληρη τὴν ἀγάπην κ' ὀλόκληρο τὸν κόνο.
Jules Lemaitre

